

Det har sådan set stået meget, meget klart gennem ganske mange år, at hvis vi får magten, vil vi gennemføre og vedstå en stram udlændingepolitik. Men på det direkte spørgsmål, om vi vil arve rub og stub, arve alt, hvad regeringen og Dansk Folkeparti har vedtaget, er svaret nej, for det vil vi ikke. Der er områder, hvor vi synes, at det er en forkert politik, der bliver ført, og hvor det, man har fået vedtaget, ikke skal gennemføres.

Lad mig tage et eksempel, nemlig strammingerne af starthjælpen. Der er mennesker, som lever på en meget, meget lille eksistensminimum i dette land, og det synes vi ikke er i orden. Det vil vi lave om, og det har vi annonceret. Vi vil fastholde en stram udlændingepolitik, men vi vil også lave om de steder, hvor vi synes, den er torndende uretfærdig.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der kan ske det, at selv en parlamentariker bliver grebet af parlamentarikerlede sammen med alle mulige andre, og jeg må sige, at jeg faktisk kom til det punkt, hvor parlamentarikerleden stod som kvalme helt op i halsen.

Socialdemokratiets ordfører, fru Anne-Marie Meldgaard, havde forhandlet en integrationsaf-tale, som alle var lykkelige for, på plads. Den havde virkelig konsekvens, den var menneskelig og fremragende på enhver måde, og alle jubede. Men hvad skete der efter sommeren? Der skete det, at fru Mette Frederiksen pludselig blev sendt på banen, og at fru Anne-Marie Meldgaard blev underkendt og blev dolket af sine egne, oven i købet – det er pinligt for mig at sige det her, og jeg vil godt sige, at jeg egentlig helst ville være fri, men det er sandheden – led-saget af psykiatriske diagnoser fra hr. Henrik Sass Larsen.

Jeg må sige: Forstår hr. Henrik Sass Larsen ikke, at parlamentarikerleden ved den lejlighed greb befolkningen og nogle af os andre? Og forstår hr. Henrik Sass Larsen ikke, at Socialdemo-kratiets tale om integrationspolitik er hul og utroværdig?

Første næstformand (Svend Auken):

Taletiden er altså næsten fordoblet i hr. Langballes tilfælde, og jeg beder efterfølgende indlæg om at overholde de tilmålte taletider.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Jeg ved ikke, om jeg på nogen som helst måde kan afbøde hr. Langballes kvalme og ubehag og andre ting, som kom frem i hans indlæg, men jeg vil sige, at jeg har en meget, meget anderledes opfattelse af det forløb, der skete i forbindelse med implementeringen af den integrationsaf-tale, der forelå. Vi kan godt tage en lang debat om det, men jeg har bestemt ikke den samme oplevelse af forløbet, som hr. Langballe gav udtryk for. Sådan er det.

Så vil jeg sige, at når det gælder integrationsområdet, tror jeg ikke, det er hr. Langballe og hr. Langballes parti, som skal pege fingre ad Socialdemokraterne, når det drejer sig om at have en reel vilje til integration. Her vil jeg pege den anden vej. Jeg mener faktisk, og jeg mener også, man kan finde belæg for, at Dansk Folkeparti er meget, meget lidt optaget af integration, er meget, meget lidt optaget af, at de mennesker, som er kommet her til landet, skal få succes, og i mange tilfælde i mange sammenhænge har stemt imod bevillinger og initiativer, der kunne sikre en bedre integration. Det mener jeg er den rette måde at betragte Dansk Folkeparti og integrationsspørgsmålet på.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

I Enhedslisten har det jo glædet os at se, at Socialdemokraterne er gået fra kontanthjælpsloftsforliget, at man ikke vil være med til, at folk sendes ud i fattigdom, at man har fundet ud af, at det er et stort problem, hvis det private forbrug stiger voldsomt meget mere end det offentlige forbrug, og derfor siger, at det offentlige forbrug skal følge det private – krone for krone, procent for procent.

Kl. 13.15

Men så undrede det os meget, at Socialdemokraterne valgte at gå med i velfærdsforliget, hvor man hævede efterlønsalderen for nogle af de mennesker, der har mest brug for at gå på efterløn, i stedet for at gå ud og sikre, at vi får et arbejdsmarked, hvor folk kan holde til at være hele livet og derfor ikke får brug for at gå på efterløn. Det må da være den vej, man skal gå, i stedet for at folk, når de er nedslidte, må finde sig i, at de ikke kan komme på efterløn, ikke kan komme på pension.